

ESTONIA OPERETT

Es 193. 1941./42. aastal

Möödunud teatrihooaeg ei toonud Tallinnale ühtki uudist opereti alal. Niihästi „Kalurineiu“, „Nahkhiir“, „Lõbus lesk“ kui ka „Onupoeg Bataaviast“ on meile tuntud eelmisist hooaegadest. Uudiseks, pealegi väga laiadele ringkondadele teretulnud uudiseks, aga oli see, et kolme viimatinimetatud operetti etendati ka saksa keeles. See oli töö, mis nõudis erilisi pingutusi kõigi operettide lavastajalt-näitejuhilt Agu Lüüdikult ja näitlejailt-lauljailt, kel väga suurelt jaolt tuli esineda kahes keeles.

Üldiselt võib Estonia seda üritust lugeda kordaläinuks, kuigi osa saksa publikut näit. „Nahkhiires“ oleks meeeldi näinud rangemat traditsioonist kinnipidamist. Leidus neidki, kes kuidagi ei saanud nõustuda sellega, et „Nahkhiire“ prints Orlovskit mängib mees-, mitte aga naisnäitleja, nagu see on mõeldud Straussil ja ta libretistil. Ja nii mõnigi sakslasest vaataja oleks meeeldi näinud ka vanu traditsioonilisi nalju, nagu näit. see, kui vangladirektor Frank kolmandas vaatuses ajalehe taga magama jääb, põlev sigar suus, millega ta siis ajalehest augu läbi põletab. Üldiselt aga jälgis saksa sõjaväelasist vaatajaskond just saksakeelseid operettietendusi erilise heameele ning tänulikkusega. Aga ei puudunud eestikeelseiltki ettekandeilt ja suhtuti suure tähelepanuga ka eesti operetile „Kalurineiu“.

„Kalurineiu“ võis möödunud hooajal üle lava minna 50. korda. Võisime temas mitmel puhul näha uut Ingel Voogi — ja Ludeleppa, kes võis end sel kombel täiendada operetimängus, mis ei ole sugugi nii „kerge kunst“, nagu see ehk mõnele näib.

Kui võrrelda kahes keeles ettekantud operette kummagi keele teatriliselt mõjult, siis laulude tõlge „Nahkhiires“ ja „Lõbusas leses“ ei suuda võistelda originaaliga — kas või ainult sellepärast, et nende operettide tekstid on saksa keeles nii tuttavad, et nagu ei oskakski neid enam teises keeles kuulata — vähimalt need, kes neid, operette on enne korduvalt saksa keeles näinud ja kuulnud. Küll aga ei tundu „Onu-

poja“ laulutõlked originaaliga võrreldes halvemaisena, vaid isegi meeleolukamaina. Need tõlked on võrdlemisi vabad, aga seejuures tehtud hea instinktiga.

Agu Lüüdik on end kõigis operettes, nagu ikka, näidanud hea ja leidliku lavastajana ning näitejuhina. Terve rida näitlejaid on nagu ennegi neis võinud hõllata — kes lauluga, kes koomika alal. Maimu Teder debüteeris üldiselt õnnestunult saksa keelses „Onupojas“, samuti R. Lipp samas koosseisus. W. Mettus